

A uvykli jsme si bez velkého přemýšlení říkat, že „chodíme do kostela“, že „půjdeme na mši“, že i o Velikonocích „půjdeme“, mnohokrát „půjdeme“, na pašije a vzkříšení... a přišlo mi, že tu se uvidí, že dřív, ještě před námi, už napřed někdo „půjde“, věrnými kroky v našem zástupu, mezi tebou a mnou, v hloubi, všude, jeho kroky od jeslí v Betlémě, přes pláně, břehy a stáda v Galilei, jeruzalémskými uličkami, u stolu večerádky a v zahradě getsemanské, palácovým nádvořím, na kalvárii za městem, u hrobu, na silnici k Emauzům a v zahradě, a na hoře nanebevstoupení... jeho kroky, bolavě plné slávy, hnětou tvář světa, mého i tvého, k požehnané podobě příští, kroky mého i tvého Spasitele. O Květné neděli přeci budou volat děti i kamení „požehnaný, který přichází“ a kněz jako už tolikrát „vyjděte v pokoji“. A vyjdeme?

Abychom uslyšeli kroky Spasitele a vyšli za ním, to nám všem přeji k těmto Velikonocům.

P. Jan

Vzpomínka na P. Reinsberga

Dne 30. března uplyne 100 let od narození Mons. Jiřího Reinsberga. Vzpomenout na něj můžeme při mši svaté v 18 hodin v chrámu Matky Boží před Týnem. Celebrovat bu-

de Mons. prof. PhDr. Tomáš Halík Th.D. Všichni jsou srdečně zváni.

Pojďme do všeho srdcem

Rozhovor s P. Christianem Martinem Pšeničkou, OPraem. pro vás zaznamenal Vít Grec.

* ŘEKNI NÁM NĚCO O SOBĚ, KDE JSI VYRŮSTAL?

Narodil jsem se v Písku, ale žil jsem v Milevsku. Tedy vlastně jen přes týden, protože víkendy jsme trávili na chalupě v rodišti mého otce v Mezném, v malebném kraji na Jistebnické vrchovině. Tam jsem také intenzivně prožíval prázdniny s bratrem a rodiči. Zažil jsem tam i takový sedlácký život; táta obnovil mlátičku, sklízeli jsme obilí, uměl jsem uvázat povříslu a stavět snopy do panáků a na brambory, které jsme vybírali za pomoci „čerta“, mám živou vzpomínku – bolest zad. Vzpomínám si, jak nám babička hodně vyprávěla o životě. Jezdili jsme pravidelně na poutě na Svatou horu. Taťka tam byl v 50. letech jako tzv. svatohorský ministrant, v 90. letech jsme tam hrávali žestové party při slavnostech Korunovace a poutích s P. Karlem Břízou, tehdejším svatohorským regenschorim. V tomto prostředí se u mě rodila rovina víry a také to muzikantství. Začalo to klavírem, tuba přišla později, a také hra na varhany.

* JAK SE DOSTANE MUZIKANT NA KNĚŽSKOU DRÁHU A KE STRAHOVSKÝM PREMONSTRÁTŮM?

No to je potřeba začít u těch premonstrátů. V devadesátém roce se v Milevsku zintenzivnil život na farní rovině tím, že tam strahovští premonstráti umístili noviciát. Na Strahově byl klášter ještě spravován Památkem národního písemnictví, a tak do Milevska přišlo asi deset kluků, noviců, kteří v místním klášteře žili asi deset měsíců v katastrofálních podmínkách. Myslím, že tam na začátku neměli ani vanu. Ale kolem toho noviciátu se začaly dít věci: vzniklo tam společenství, začalo se zpívat ve sboru a já jsem tehdy začal ministrovat. Povolání ke kněžství a řeholnímu životu jsem dostal jako dar v těchto souvislostech. Viděl jsem poctivý kněžský život, život, který je ve službě.

Tam jsem také začal hrát na varhany a ve dvanácti letech jsem s jedním paterem objížděl vedlejší vesnice a varhaničil. Tahle zkušenost mě také asi přivedla na konzervatoř. Tehdy na nově vzniklé budějovické konzervatoři existoval obor chrámová hudba, což kromě hry na varhany obnášelo ještě dirigování, zpěv, gregoriánský chorál. Velmi mě tam utvářelo nadšenecké prostředí vznikající konzervatoře. Všichni jsme se znali, hráli jsme divadlo – Limonádového Joe nebo Někdo to rád horké.

* VLASTNĚ JSI MĚL ŠTĚSTÍ, ŽE SES NACHOMÝTL K RODÍCÍ SE PREMONSTRÁTSKÉ KOMUNITĚ V MILEVSKU A POTOM K RODÍCÍ SE ŠKOLE, KTERÁ NEJEDE VE VYJETÝCH KOLEJÍCH. TO MOHLO BÝT DOCELA ZAJÍMAVÉ.

To bylo, konzervatoř byla v budově, která bývala krajskou politickou školou (KPŠ – proto jsme založili Klub Potrhých Šumařů) a byla také spojená s bývalou budovou semináře. Naše koncertní síň byla v bývalém seminárním kostele sv. Anny. Takže situace hodně podobná té zdejší u sv. Vojtěcha. Náš internát byl ve stejné budově jako kolej teologické fakulty. Tyto dva odlišné světy tu žily v perfektní symbióze. V té době v okruhu lidí kolem budějovické katedrály fungovalo velmi živé charismatické společenství a hodně mladých, včetně konzervatoristů, se obrátilo. To byly také velmi silné a formující momenty.

* A CO BYLO DÁL?

V devadesátém devátém jsem po absolutoriu přemýšlel co dál. Díky jednomu knězi, který tehdy působil v Milevsku, jsem našel takový most a odvahu vstoupit k premonstrátům na Strahov. A tam jsem si „probojovával“ svoje povolání v čase studií a formace; vlastně si ho probojovávám dodnes. Silně na mě zapůsobili o něco málo starší bratři, kteří byli v povolání ryzí, kteří mají silná charismata a skrze svou autentičnost byli přitažliví. Měl jsem také velké štěstí, že jsem potkal pana Jaroslava Orla, který nás učil zpívat gregoriánský chorál, který jsme, povzbuzeni naším představeným, v bazilice zpívali. Tahle praxe mě dovedla k pronikání do hloubky této liturgické hudby.

Po vysvěcení jsem odešel na svoje první kaplanské místo do Jihlavy. Jihlavskou farnost nosím v srdci, protože jsem tam působil dvakrát, s odstupem osmi let. Zažil jsem

tam mládežníky, kteří se rozhodovali vstoupit do manželství a když jsem se tam vrátil podruhé, měli dvě nebo tři děti. Tam jsem se naučil vnímat farnost jako rodinu.

Po roce „kněžského objevování“ ve velice pestré službě, od psychiatrické léčebny, přes různé domovy pro seniory po práci s rodinami, společenstvím mládeže nebo vedením sboru, se moje kněžské srdce rozehrálo.

Pak mi ale náš pan opat nabídl, jestli nechci studovat hudbu – třeba na Mozarteu v Salzburgu. To je nabídka, která se neodmítá, a tak jsem šel, i když jsem měl velké pochybnosti a neodcházelo se mi z prvního místa lehce. Žil jsem v benediktinské koleji při klášteře Sv. Petra v Salzburgu, která mi umožnila žít v klášterním společenství a zároveň studovat. Byla to nedocenitelná zkušenost života v zahraničí, zážitek jiné církve, setkání s výraznými a významnými osobnostmi – církevního i hudebního světa. Tam také došlo na pastorační prostřednictvím tudy.

* PREMONSTRÁT V HÁBITU S TUBOU, TO JE DOCELA KOMICKÁ PŘEDSTAVA.

Jezdil jsem do jedné bavorské farnosti kousek od Salzburgu, blízko Berchtesgadenu. A protože v Bavorsku se všechno slaví pořádně a dvakrát a nejlépe s průvodem a dechovkou, moje pastorační tam spočívala v tom, že jsem hrál v jejich kapele – třetí tubu. Tak jsem tam působil asi tři roky. A bylo to takové moje rehabilitační setkání s německým živlem, objevil jsem jejich lidskost. Trochu paradoxně téměř ve stínu Hitlerova Orliho hnízda (Kehlstein).

* VÍM, ŽE JSI POTOM PŮSOBIL NA NĚKOLIKA MÍSTECH VE FARNOSTI, VZPOMÍNÁM SI NA NAŠE SETKÁNÍ U SV. LUDMILY NA VINOHRADCH. TAKÉ JSI BYL SPIRITUÁLEM ARCIBISKUPSKÉHO GYMNÁZIA. JAK TĚ TAHLE PASTORAČNÍ ZKUŠENOST FORMOVALA, CO SES TAM NAUČIL?

Působení u sv. Ludmily bylo setkáním s pražskou farností, která je tak trochu „průchozí“. Rád na tu dobu vzpomínám – setkávání a život manželských společenství, obnovení tradice rorátních mší, individuální péče o seniory, nemocné, mládežníky. Otevřely se mi ale i další příležitosti, třeba učit varhany na ZUŠce. Tam jsem se poprvé potkal s Kryštofem Vernerem. Cenná byla možnost vstoupit do prostředí Arcibiskupského gymnázia a zažít energičnost mládeže, která se nespokojí s polovičatostí. Pro kněze to je výzva – jak oslovit i nevěřící studenty a nežonglovat přitom jenom církevním žargonem.

* NÁŠ KOSTEL-NEKOSTEL A DUCH NAŠEHO SPOLEČENSTVÍ SE SVÝMI SPECIFIKY, MYSLÍM, PONĚKUD VYMYKAJÍ ZAŽITÝM PŘEDSTAVÁM O FARNÍM SPOLEČENSTVÍ. JAK TO VIDÍŠ TY? Za prvé, vůbec mě nikdy nenapadlo, ani ve snu, že bych se tady někdy mohl ocitnout. Pět let jsem chodil na fakultu a ten kostel jsem měl nějak spojený s pastoračním centrem a vůbec jsem netušil, co tady probíhá. To jsme neměli jako studenti možnost poznat. A velice mile jsem překvapen rozmanitostí života a množstvím aktivit tohoto společenství. Ale také jsem se s tímto prostředím musel tak nějak vyladovat, přeci jen

jsem byl celý život zvyklý na jiný sakrální prostor. Velmi silně na mě ale působí rozměr společenství, které se modlí. A pěkným momentem pro mě jsou litanie přede mší, které člověka vtáhnou k tomu, k čemu se scházíme.

* V ČEM BYCHOM MOHLI JAKO SPOLEČENSTVÍ PŘIDAT?

Na obecné rovině asi v tom, abychom ne sklouzli do církevního narcismu. Ve smyslu, že je nám spolu dobře, všechno funguje, pěkně to vyladujeme, ale chybí nám „přepad“, který je Ježíšovým posláním, misíí. Ne ve smyslu vyhledávat násilně skutkaření, ale využívat příležitosti, které nám přicházejí do života jako nabídka. Vzhledem k tomu, jak jsme strategicky umístěni uprostřed vysokých škol, myslím si, že tohle je určitě výzva. Ale zatím nevím, jak bychom k ní měli jako církve přistoupit.

* ČÍM ZE SVÉ DOSAVADNÍ ZKUŠENOSTI MŮŽEŠ TOHLE SPOLEČENSTVÍ OBOHATIT?

Vrátil bych se asi ke svému druhému působení v Jihlavě, když jsem hledal cesty, jak se dostat k lidem a jak společně žít jako Křesťani. V rámci toho hledání jsme objevili kurzy Alfa. Vzápětí jsme si uvědomili, že je nutné nebýt jenom „vysílající“, ale také pracovat dovnitř společenství. Takže jsme uspořádali kurz „Seminář v Duchu“. V Jihlavě jsem také potkal mnoho manželských párů, které se účastní Manželských setkání. A v souvislosti s tím jsem se i v rámci vlastního hledání potkal i s ymkařskými aktivitami a chlapskou spiritualitou. Jejich akce jsou ryzí duchovní cvičení, která vedou k pohlédnutí do

vlastního nitra a nabídnutí svého srdce Pánu Bohu. Velmi silná pro mě byla i účast na mládežnickém táboře Jump, kde jsem byl jako vedoucí a zažil jsem ryzí vztah mladých k Bohu. Tak to jsou zdroje a inspirace ze, kterých mohu čerpat a o které se s vámi mohu podělit.

* A POSELSTVÍ NAKONEC?

Pojďme do všeho srdcem.

Teologie psaná na oprátce

Neobvyklá, ale velmi výstižná charakteristika úžasného čtení, na které bych dnes ráda upozornila. Dramatický Velikonoční příběh je bezesporu krystalicky čistým příkladem láskou vedené osobní statečnosti. Pravidelně, po celý život, se každý rok k jeho vyvrcholení připravujeme čtyřicetidenní cestou od Popeleční střeďy; a přesto mě letitá zkušenost snad opravňuje ke konstatování, že nakonec vždy objevíme něco nového, něco, před čím prostě zůstaneme v „němém úžasu“ (prostě „štajf“). Letos to byla knížka Renate Windové „Dietrich Bonhoeffer Křesťan v opozici“ (v překladu Hany Krijtové vydal Kalich, 2014). Osobnost progresivního ekumenického teologa (4. 2. 1906–9. 4. 1945) je zaručeně daleko známější v evangelickém prostředí. A to je velká škoda, kterou lze ale napravit. Není bez zajímavosti, že ve funkci sekretáře pro mládež rodičího se ekumenického hnutí navštívil i Československo – jako delegát mírové konference, která se konala v r. 1932 ve slovenských lázních Čiernohorské kúpele. Celý svůj život zasvětil práci s mládeží – sám vnitřně velmi zkázněný –

zároveň opravdově svobodný, stále hledal, stál oběma nohama na zemi, žil plným životem, svými nápady a myšlenkami probouzel i provokoval, hleděl vždy dopředu – „dar brzdy a lhostejnosti“ mu byl absolutně cizí. Úměrně tomu, jak se postupně kvapem zhoršovala celková situace v Evropě, a zejména v Německu tato činnost vyžadovala čím dál větší osobní statečnost. Byl bytostným Evropanem, cítícím odpovědnost za svou zemi, takže odmítl možnost přečkat nejhorší dobu v USA. Neuhnul, bojoval pro-

ti bezpráví a svědčil Pravdě celým svým životem. Měsíc před koncem války byl oběšen v koncentračním táboře Flossenbürg. Dle svědků klidný a smířený s posledními slovy: „Toto je konec, pro mě ale začátek života. Věřím na univerzální křesťanské bratrství, které je nade všemi národními zájmy. A věřím, že zvítězíme.“

Silná slova na závěr silného příběhu, a přiznejme si, neuvěřitelně aktuální.

Irena Brožová

Program Duchovní správy u sv. Vojtěcha – Velikonoce 2018

Obřady Svatého týdne

29. března	Zelený čtvrtek	19.30	mše svatá
30. března	Velký pátek	15.00	velkopáteční obřady
31. března	Bílá sobota	9.00	denní modlitba církve
		20.30	Velikonoční vigilie
1. dubna	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	9.30	mše svatá
2. dubna	Pondělí velikonoční	9.30	mše svatá

Příležitost ke svátosti smíření

sobota 31. března	10.00–12.00	pro dospělé
pondělí 18. června	16.00	pro děti do 10 let
středa 20. června	18.00	pro mládež

Další programy

28. března	9.30	Akademie nejen pro seniory Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc.: Řeckokatolická církev a její dějiny
7. dubna	9–13	Školení lektorů, vede P. Mgr. Michal Němeček a MgA. Jan Horák
9. dubna	19.30	Farní večer na téma kardinál Josef Beran přednáší historik PhDr. Jan Stríbrný, pořádá ČKA Praha 6

Informační tisk duchovní správy u sv. Vojtěcha, Kolejní 4, Praha 6. Pro vlastní potřebu.
REDAKCE: Vít Grec, Jana Klepková, Katka Kufová, Irena Brožová, Tomáš Zavadil,
Jáchym Vopařil, Naďa Witzanyová
Příspěvky odevzdávejte na vojtik@morha.com. Sazba: Vojta Grec. Za obsah odpovídá redakce.
Vojtik na webu: www.sv-vojtech.eu/vojtik. Náklad na výrobu čísla je **10 Kč**.